

OBECNĚ

Jméno, přezdívka: Jan „Synátor“ Synek

Datum narození: 20. srpna 1986

Střediskovým vůdcem od do: 14. 3. 2012 – dosud

SKAUT

Proč, jak a kdy jsem začal chodit do skauta:

Tatínek mě přivedl do Lumtura v září 1995, abych nebyl rozmazlenej.

Vzpomínka na první tábor:

první Dražič, bahno, mumifikace pastou na zuby, škrábání brambor

Safingovci, hej, hej, hej, území si vybojovat jdem,

nepřátelé se nás bojí, vědí, že jsme dobře vyzbrojení.

Až zaberem území, faraon nás odmění.

Historka, co se odehrála po večerce:

No tak těch je samozřejmě spousta, namátkou bych zmínil tu, jak za mnou jednou na hlídce přišli tři přepadající roveři, z nichž jeden (Marek Ševčík) třímal v ruce kanystr benzínu...

Oblíbená skautská píseň:

Valčík na rozloučenou zpívaný za stahování vlajek uprostřed noci, prozářené plameny pochodní a záblesky zarosených očí dojatých táborníků.

Oblíbené táborové jídlo:

Samozřejmě pohonební řízek s bramborem, spoustou hořčice a salátem z nakládané kukuřice a červené řepy.

VŮDCE

Jak se to stalo, že jsem začal vést středisko:

Byl jsem prosím řádně zvolen na střediskovém sněmu (dokonce už dvakrát). Ale samozřejmě tomu předcházela několikaletá zákulisní jednání, která naštěstí nejprve vyústila ve zvolení Lucie, díky které jsem mohl napřed předat vedení oddílu a dokonce si dopřát i malou vůdcovskou pauzu.

Čeho jsem se bál:

Že to bude hrozná byrokracie. No a taky je. Ale naštěstí nejenom.

Čeho jsem se nebál:

Zatím jsem se asi nikdy nebál, že by některý z našich oddílů ukončil svou existenci. I když jistý Damoklův meč nad střediskem stále visí...

Co se mi povedlo:

Vůbec to není moje zásluha, ale považuji za velký úspěch, že mám okolo sebe partu zkušených a schopných lidí, díky kterým naše středisko funguje a stále existuje.

Na co nejraději vzpomínám:

Na výpravy na krásná a neznámá místa, ustáté krizové situace, táborové poledňáky, a především spoustu milých a zábavných lidí, kamarádů.

Jak jsem vybíral nástupce:

Rád si nechám poradit od mých předchůdců (ale řekl bych, že slovo „vybírat“ zní v tomto kontextu poněkud luxusně.

SOUČASNOST

Jak moc jsem ve styku se střediskem:

Docela dost, řekl bych.

Do jaké míry sleduji střediskové dění:

Velmi, samozřejmě (mohl bych snad napsat něco jiného?), občas s únavou, občas s obavami, občas taky s chutí a s dychtivým očekáváním, jako teď, před sedmdesátiletou oslavou .

BUDOUCNOST

Co bych popřál středisku do příštích sedmdesáti let:

Našemu středisku přeji za 70 let minimálně tak krásnou a důstojnou oslavu 140 let existence, jaké jsme svědky dnes! No a když nás mezitím nikdo nezruší, tak to bude taky fajn. Ale skauti si vždycky poradí a já nepochybuji, že náš Maják má hodně solidní základnu. A když do světa vypustí ještě pár desítek (klidně i stovek) schopných, nebojácných a poctivých lidí, pak splní svůj účel beze zbytku.